

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący, na podstawie art. 263 TFUE, żąda w skardze stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 13 lipca 2010 r., notyfikowanej jako dokument C(2010) 4754 — pismo do Irlandii, oddalającej wniosek o zwiększenie ze względów bezpieczeństwa zdolności połowowej nowego kutra rybackiego Niamh Eoghan oraz zastąpienia decyzji w przedmiocie wyżej wymienionego wniosku, zawartej w decyzji Komisji 2003/245/WE z dnia 4 kwietnia 2003 r., dotyczącej wniosków skierowanych do Komisji w przedmiocie zwiększenia celów wieloletniego programu orientacji dla floty rybackiej (WPO-IV) w celu poprawy bezpieczeństwa, warunków nawigacji morskiej, warunków sanitarnych, jakości produktów i warunków pracy w odniesieniu do statków o całkowitej długości przekraczającej 12m (Dz.U. 2003 L 90, s. 48), której nieważność stwierdzono wyrokiem Sądu Pierwszej Instancji z dnia 13 czerwca 2006 r. w sprawach połączonych od T-218/03 do T-240/03 Boyle i in. przeciwko Komisji Zb.Orz. 2006 II-1699.

W uzasadnieniu skargi skarżący podnosi następujące zarzuty:

Po pierwsze skarżący twierdzi, że Komisja działała bez podstawy prawnej. Artykuł 4 ust. 2 decyzji 97/413/WE z dnia 26 czerwca 1997 r. w sprawie celów i szczególnych zasad restrukturyzacji sektora rybołówstwa wspólnotowego, w okresie od dnia 1 stycznia 1997 r. do dnia 31 grudnia 2001 r., w celu osiągnięcia trwałej równowagi pomiędzy zasobami i ich eksploatacją (Dz.U. 1997 L 175, s. 27), stanowi w dalszym ciągu podstawę prawną zaskarżonej decyzji i w związku z tym, jak twierdzi skarżący, Komisja nie miała podstaw prawnych do wydania zaskarżonej decyzji jako decyzji ad hoc.

Po drugie, skarżący twierdzi, że Komisja naruszyła istotne wymogi proceduralne. Podnosi on, że zaskarżona decyzja wydana na podstawie decyzji Rady nr 97/413/WE, winna była zostać przyjęta w ramach procedury komitetów zarządzających, oraz że decydując o wydaniu decyzji jako decyzji ad hoc, Komisja naruszyła istotne wymogi proceduralne.

Po trzecie, skarżący twierdzi, że dokonując błędnej wykładni art. 4 ust. 2 decyzji Rady nr 97/413/WE Komisja nadużyła swych uprawnień, w szczególności opierając się na niemających znaczenia kryteriach i pomijając definicję pojęcia „nakład połowowy” ustanowioną w decyzji Komisji nr 97/413/WE i w regulacjach wspólnotowych w dziedzinie rybołówstwa obowiązujących w momencie składania przez skarżącego wniosku o zwiększenie tonażu ze względów bezpieczeństwa w grudniu 2001 r.

Ponadto skarżący podnosi, że zaskarżona decyzja w zakresie w jakim ocenia jego wniosek o zwiększenie tonażu ze względów bezpieczeństwa jest obciążona licznymi oczywistymi błędami. W szczególności skarżący twierdzi, że decyzja Komisji o oddaleniu jego wniosku na taj podstawie, iż wykorzystano nową

zdolność połowową wielu mniejszych kutrów na rzecz Niamh Eoghan jest bezpodstawna, oznacza bowiem, że nie odnotowano zwiększenia całkowitej zdolności połowowej wielozadaniowych jednostek floty irlandzkiej kiedy kuter ten rejestrowano.

Wreszcie skarżący twierdzi, że Komisja naruszyła zasadę dobrej administracji. Skarżący podnosi, że odmowa Komisji rozpatrzenia wniosku pod względem merytorycznym stanowi naruszenie obowiązku Komisji wynikającego z art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, a w szczególności prawa do rozpatrzenia jego wniosku „w sposób bezstronny i w rozsądnym terminie” zgodnie z art. 4 ust. 2 decyzji Rady nr 97/413/WE.

Skarga wniesiona w dniu 27 września 2010 r. — Murphy przeciwko Komisji

(Sprawa T-467/10)

(2010/C 328/76)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Larry Murphy (Castletownbere, Irlandia) (przedstawiciele: A. Collins SC, N. Travers, Barrister i D. Barry, Solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 13 lipca 2010 r., notyfikowanej jako dokument C(2010) 4753 — pismo do Irlandii, oddalającej wniosek o zwiększenie ze względów bezpieczeństwa zdolności połowowej nowego trawlera do połowów pelagicznych, który miał zastąpić MFV Menhaden, oraz zastąpienie decyzji w przedmiocie wyżej wymienionego wniosku, zawartej w decyzji Komisji 2003/245/WE z dnia 4 kwietnia 2003 r., dotyczącej wniosków skierowanych do Komisji w przedmiocie zwiększenia celów wieloletniego programu orientacji dla floty rybackiej (WPO-IV) w celu poprawy bezpieczeństwa, warunków nawigacji morskiej, warunków sanitarnych, jakości produktów i warunków pracy w odniesieniu do statków o całkowitej długości przekraczającej 12m (Dz.U. 2003 L 90, s. 48), której nieważność stwierdzono wyrokiem Trybunału z dnia 17 kwietnia 2008 r. w sprawach połączonych C-373/06 P, C-379/06 P i C-382/06 P, Flaherty i in. przeciwko Komisji, Zb.Orz. 2008 s. I-2649; oraz

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący, na podstawie art. 263 TFUE, żąda w skardze stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 13 lipca 2010 r., notyfikowanej jako dokument C(2010) 4753 — pismo do Irlandii, oddalającej wniosek o zwiększenie ze względów bezpieczeństwa zdolności połowowej nowego trawlera do połowów pelagicznych, który miał zastąpić MFV Menhaden, oraz zastąpienia decyzji w przedmiocie wyżej wymienionego wniosku, zawartej w decyzji Komisji 2003/245/WE z dnia 4 kwietnia 2003 r., dotyczącej wniosków skierowanych do Komisji w przedmiocie zwiększenia celów wieloletniego programu orientacji dla floty rybackiej (WPO-IV) w celu poprawy bezpieczeństwa, warunków nawigacji morskiej, warunków sanitarnych, jakości produktów i warunków pracy w odniesieniu do statków o całkowitej długości przekraczającej 12m (Dz.U. 2003 r. L 90, s. 48), której nieważność stwierdzono wyrokiem Trybunału z dnia 17 kwietnia 2008 r. w sprawach połączonych C-373/06 P, C-379/06 P i C-382/06 P, Flaherty i in. przeciwko Komisji, Zb.Orz. 2008 s. I-2649.

W uzasadnieniu skargi skarżący podnosi następujące zarzuty:

Po pierwsze skarżący twierdzi, że Komisja działała bez podstawy prawnej. Artykuł 4 ust. 2 decyzji 97/413/WE z dnia 26 czerwca 1997 r. w sprawie celów i szczególnych zasad restrukturyzacji sektora rybołówstwa wspólnotowego, w okresie od dnia 1 stycznia 1997 r. do dnia 31 grudnia 2001 r., w celu osiągnięcia trwałej równowagi pomiędzy zasobami i ich eksploatacją (Dz.U. 1997 L 175, s. 27) stanowi w dalszym ciągu podstawę prawną zaskarżonej decyzji i w związku z tym, jak twierdzi skarżący, Komisja nie miała podstaw prawnych do wydania zaskarżonej decyzji jako decyzji ad hoc.

Po drugie, skarżący twierdzi, że Komisja naruszyła istotne wymogi proceduralne. Podnosi on, że zaskarżona decyzja, wydana na podstawie decyzji Rady nr 97/413/WE, winna była zostać przyjęta w ramach procedury komitetów zarządzających oraz że decydując o wydaniu decyzji jako decyzji ad hoc, Komisja naruszyła istotne wymogi proceduralne.

Po trzecie, skarżący twierdzi, że dokonując błędnej wykładni art. 4 ust. 2 decyzji Rady nr 97/413/WE, Komisja nadużyła swych uprawnień, w szczególności opierając się na niemających znaczenia kryteriach i pomijając definicję pojęcia „nakład połowowy” ustanowioną w decyzji Komisji nr 97/413/WE i w regulacjach wspólnotowych w dziedzinie rybołówstwa obowiązujących w momencie składania przez skarżącego wniosku o zwiększenie tonażu ze względów bezpieczeństwa, w grudniu 2001 r.

Ponadto skarżący podnosi, że zaskarżona decyzja w zakresie w jakim ocenia jego wniosek o zwiększenie tonażu ze względów bezpieczeństwa, jest obciążona licznymi oczywistymi błędami. W szczególności skarżący twierdzi, że decyzja Komisji o oddaleniu jego wniosku z tego względu, iż powierzchnia pokładu głównego nowej jednostki jest większa niż powierzchnia pokładu głównego Menhaden jest oczywiście błędna, jak również założenie leżące u jej podstaw, że nowa jednostka będzie miała większy „nakład połowowy” niż Menhaden.

Wreszcie skarżący twierdzi, że Komisja naruszyła prawo do równego traktowania. Podnosi on, że oddalenie wniosku przez Komisję z powodu większej powierzchni pokładu głównego nowej jednostki stanowi istotną różnicę w traktowaniu, równoznaczną z niedopuszczalną dyskryminacją w porównaniu z zupełnie innym podejściem przyjętym przez Komisję przy rozpatrywaniu niektórych wniosków o zwiększenie tonażu ze względów bezpieczeństwa, uwzględnionych w decyzji Komisji nr 2003/245, a także w odniesieniu to jednego z wniosków, początkowo oddalonego mocą tej decyzji a następnie uwzględnionego w decyzji Komisji z dnia 13 lipca 2010 r., notyfikowanej jako dokument C(2010) 4765.

Skarga wniesiona w dniu 4 października 2010 r. — Republika Portugalska przeciwko Komisji

(Sprawa T-475/10)

(2010/C 328/77)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Republika Portugalska (przedstawiciele: L. Inez Fernandes, pełnomocnik, wspierana przez C. Botelho Moniza i P. Gouveia e Melę, adwokatów)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2010) 4891 wersja ostateczna z dnia 20 lipca 2010 r. w sprawie opłaty parafiskalnej w celu promocji wina stosowanej w Portugalii nr sprawy C-43/2004 (ex NN 38/2003);

— pomocniczo, na wypadek, gdyby Trybunał nie orzekł w ten sposób:

— stwierdzenie nieważności warunków siódmego i dziewiątego z ust. 2 art. 3 decyzji;

i w obydwu przypadkach

— obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

a) Naruszenie prawa poprzez uchybienie art. 107 ust. 1 traktatu, w związku z zaklasyfikowaniem jako zasobów państwa części wpływów z tytułu opłaty w celu promocji przewidzianej zgodnie z Decreto-Lei n.º 119/97 (dekretem z mocą ustawy) z dnia 15 maja na promocję i reklamę wina;

b) Naruszenie prawa poprzez uchybienie art. 107 ust. 1 i 296 traktatu i rozporządzenia Komisji (WE) nr 1860/2004 ⁽¹⁾ w zakresie, w jakim Komisja zaklasyfikowała pomoc dla promocji i reklamy wina jako pomoc państwa bez dokonania oceny, czy mogła ona spowodować ograniczenie konkurencji na rynku i czy nie mogła ona stanowić pomocy de minimis;